

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 98/02-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júla 2002 predbežne prerokoval sťažnosť I. B., bytom Ž., zastúpeného komerčným právnikom JUDr. D. K., Ž. n. H., pre namietané porušenie jeho základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 Co 1983/2000–90 zo 7. novembra 2000 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 139/01 z 15. januára 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. B. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2002 doručená sťažnosť I. B., bytom Ž. (ďalej len „sťažovateľ“).

Sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu namietal porušenie svojich základných práv rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 Co 1983/2000–90

zo 7. novembra 2000. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uvedeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu v Žiari nad Hronom č. k. 6 C 1412/99–72 zo 4. mája 2000, ktorým bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 450 000 Sk zo 17,6 % úrokmi z omeškania od 8. júna 1998 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

Právne závery Krajského súdu v Banskej Bystrici obsiahnuté v jeho rozsudku č. k. 13 Co 1983/2000–90 zo 7. novembra 2000 podľa názoru sťažovateľa odporujú zákonu. Krajský súd v Banskej Bystrici navyše bezdôvodne prideliť spor inému senátu než tomu, ktorý už pred tým (po podaní prvého odvolania proti prvému rozsudku prvostupňového súdu v uvedenej právnej veci - rozsudok Okresného súdu v Žiari nad Hronom č. k. 6 C 1686/98–20 z 10. novembra 1998) spor rozhodoval (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 Co 42/99–35 z 13. apríla 1999), čím porušil právo občana na svojho sudcu.

Sťažovateľ podal 10. decembra 2000 proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 Co 1983/2000–90 zo 7. novembra 2000 dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky však uznesením sp. zn. 4 Cdo 139/01 z 15. januára 2002 toto dovolanie odmietol.

Sťažnosť nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené najmä v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ neoznačil, porušenie ktorých základných práv alebo slobôd zaručených v Ústave Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, namieta. Neuviedol ani, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu svojou sťažnosťou domáha (petit sťažnosti).

Ústavný súd listom z 5. júna 2002 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby v lehote 14 dní od doručenia výzvy nedostatky podania odstránil, s upozornením, že v opačnom prípade môže byť sťažnosť odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Právny zástupca sťažovateľa na základe výzvy ústavného súdu doplnil sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 17. júna 2002, v ktorom uviedol, že boli porušené:

- „1. Právo na spravodlivý rozsudok
2. Právo občana na svojho sudcu
3. Právo odvolania sa v spore, keď o zmenenom petite ako prvostupňový súd rozhodol súd odvolací
4. Právo na dovolanie, keď bolo naplnené ustanovenie § 283 písm. b OSP a dovolanie nebolo pripustené
5. Právo na ochranu majetku proti exekúcii z nespravodlivého rozsudku.“

Na základe uvedeného formuloval aj petit sťažnosti: „Žiadame ústavnej sťažnosti vyhovieť a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 13 Co 1983/2000 a Najvyššieho súdu SR č. j. 4 Cb 139/01 zrušiť. Zároveň v súlade s ustanovením § 55 ods. 2 (správne § 52 ods. 2) zákona č. 38/1993 Z. z. z dôvodu ohrozenia majetku sťažovateľa už započatým exekučným konaním prosíme odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 uvedeného zákona nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť sťažovateľa aj napriek výzve ústavného súdu na odstránenie nedostatkov návrhu a doplneniu sťažnosti právnym zástupcom sťažovateľa podaním doručeným ústavnému súde 17. júna 2002 nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa návrh na začatie konania ústavnému súde podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Zákonnou náležitosťou kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom je teda (okrem iných náležitostí) aj formulácia návrhu rozhodnutia (petit), ktorá musí byť vymedzená presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu (II. ÚS 37/02, III. ÚS 78/02).

Sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu žiada, aby ústavný súd vo svojom rozhodnutí zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 Co 1983/2000–90 zo 7. novembra 2000 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 139/01 z 15. januára 2002, nešpecifikuje však, porušenie ktorých základných práv alebo slobôd

zaručených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, má ústavný súd v enunciacie svojho rozhodnutia vysloviť. Takáto formulácia petitu neumožňuje jeho prevzatie do výroku rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

Sťažovateľ aj napriek výzve ústavného súdu neoznačil, ktoré jeho základné práva alebo slobody (v zmysle ústavy), resp. ľudské práva alebo základné slobody (podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy) mali Krajský súd v Banskej Bystrici a Najvyšší súd Slovenskej republiky porušiť, a to aj napriek zneniu § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý vyžaduje, aby sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 zákona o ústavnom súde obsahovala aj označenie, ktoré základné práva alebo slobody boli podľa tvrdenia sťažovateľa porušené.

Vzhľadom na tieto skutočnosti bola sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, v dôsledku čoho sa ústavný súd už nezaoberal návrhom sťažovateľa na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júla 2002